

1

אגדות העם בארצי מספרות שרק כלה אמיתית של אַל הים
תוכל לשים קץ לזעמו הבלתי נדלה. כשסערות שלא מן העולם
הזה עולות מהים המזרחי, עם ברקים שמפלחים את השמיים וגלים
שקורעים את החוף, נבחרת כלה ונמסרת לאל הים.

או מוקרבת, תלוי במידת האמונה שלכם.
מדי שנה מתחילות הסערות ומדי שנה נלקחת נערה אל הים.
קשה שלא לתהות אם שים צ'ונג מאמינה באגדת העם על הפלה של
אל הים, אם היא תמצא בה נחמה לפני הסוף.
או אולי היא רואה בכך התחלה. יש דרכים רבות שהגורל יכול
לבחור ביניהן.

למשל, ישנה הדרך שלי - הדרך במלוא מובן המילה שמשתרעת
לפניי, דרך צרה בין שדות האורז המוצפים במים. אם אלך בדרך
הזאת, היא תוביל אותי בסופו של דבר אל החוף. אם אסתובב
לאחור, הדרך תיקח אותי בחזרה לכפר.

איזה גורל שייך לי? באיזה גורל איאחז בשתי הידיים?
גם לו היה אפשר לבחור, הבחירה לא באמת בירי. יש בי אמנם
מידה משמעותית של כמיהה אל תחושת הביטחון של הבית, אבל

ליכי מושך אותי בכוח עז הרבה יותר. הלב מושך אותי אל הים הפתוח ואל האדם היחיד שאני אוהבת מעבר לגורל.

אל אחי ג'ון.

ברקים מציירים פסים מבעד לענני הסערה, מתפצלים על פני שמיים שהשחירו. כעבור חצי שנייה שואג הרעם מעל שדות האורז. הדרך מסתיימת במקום שבו העפר פוגש את החול. אני חולצת את הסנדלים ספוגי המים ומטילה אותם על כתפי. מבעד למסך הגשם השוטף אני מצליחה להבחין בסירה מיטלטלת ומתננדת על פני הגלים. זהו כלי שיט קטן ועמוק עם תורן יחיד שנועד לשאת שמונה אנשים פחות או יותר – וכלה אחת של אל הים. הסירה כבר התרחקה מהחוף וממשיכה בדרכה.

אני מרימה את חצאיטי ספוגת הגשם ורצה לעבר הים הגועש. אני שומעת צעקה מהסירה ברגע שאני מתנגשת בגל הראשון. אני נגררת למטה מייד ונשימתי נעתקת בגלל המים הקפואים. אני שוקעת במים, מסתחררת בפראות שמאלה ואחר כך ימינה. אני נאבקת כדי להוציא את הפה מעל פני המים, אבל הגלים שוטפים לתוכי ומעלי.

אני לא שחיינית חלשה אבל גם לא חזקה, ואף שאני מתאמצת מאוד לשחות, להגיע אל הסירה ולחיות, קשה לי מאוד. אולי לא די במאמצים האלה. לו רק זה לא היה מכאיב כל כך – הגלים, המלח, הים.

"מינה!" ידיים חזקות לופתות את זרועותיי ומושכות אותי אל מחוץ למים. מישהו מוציא אותי בנחישות מהמים ומעלה אותי אל סיפון הסירה המיטלטל. אחי עומד מולי, פניו המוכרות מעונותות בכעס.

"מה חשבת לעצמך?" צועק ג'ון כדי לגבור על יללת הרוח. "היית עלולה לטבוע!"

גל עצום מתנפץ על הסירה ואני מאבדת את שיווי המשקל. ג'ון תופס את מפרק ידי כדי שלא אפול למים.

"הלכתי אחריך!" אני צועקת בקולי-קולות כמוהו. "אתה לא אמור להיות כאן. לוחמים לא אמורים ללוות את הכלה של אל הים." אני מסתכלת על אחי, על פניו מוכות הגשם והבעתו המתריסה, ואני רוצה לפרוץ בבכי. אני רוצה לגרור אותו אל החוף ולעולם לא להסתכל לאחור. איך הוא יכול לסכן כך את חייו? "אם האל יידע שאתה כאן, אתה תמות!"

ג'ון מתכווץ, מבטו עובר אל חרטום הסירה, שם עומדת דמות צנומה, שְעֵרָה מצליף בכוח על פניה ברוח.

שים צ'ונג.

"את לא מבינה," אומר ג'ון. "לא יכולתי... לא יכולתי לתת לה להתמודד עם זה לבד."

קולו הנשבר מאשר את החשדות שהיו לי כל הזמן, את מה שקיוויתי שהוא לא נכון. אני מקללת בשקט, אבל ג'ון לא שם לב. כל ישותו ממוקדת בה.

זקני הכפר אומרים שאת שים צ'ונג יצרה אלת הבריאה כדי שתהיה הכלה האחרונה של אל הים, זו שתרפא את כל ייסוריו ותוביל לעידן חדש של שלום בעולם. עורה נוצר מהפנינים הטהורות ביותר. שְעֵרָה נרקם מהלילות העמוקים ביותר. שפתיה נצבעו בדם אדם.

אולי הפרט האחרון הזה נובע ממרירות והוא לא ממש נכון. אני זוכרת את הפעם הראשונה שראיתי את שים צ'ונג. עמדת עם ג'ון ליד הנהר. זה היה בערב חגיגת סירות הנייר בקיץ לפני ארבע שנים, כשהייתי בת שתים-עשרה וג'ון היה בן ארבע-עשרה.

בכפרים שלחוף הים נוהגים לכתוב משאלות על פיסות נייר ואז לקפל אותן בקפידה לצורה של סירות ולשלוח אותן לדרך על מי

הנהר. האמונה אומרת שסירות הנייר שלנו יישאו את משאלותינו אל אבותינו המתים בעולם הרוחות, שם הם יכולים להתמקח עם האלים החשובים פחות כדי שיגשימו את חלומותינו ואת רצונותינו. "שים צ'ונג היא אולי הילדה הכי יפה בכפר, אבל הפנים שלה הן קללה."

הרמתי את עיניי למשמע קולו של ג'ון ועקבתי אחר מבטו אל הגשר שנמתח מעל הנהר ושכמרכזו עמדה ילדה.

עם פניה המוארות באור הירח נראתה שים צ'ונג כמו אלה ולא כמו ילדה. היא החזיקה בסירת הנייר שלה, ואז הסירה צנחה למים מתוך כף ידה הפתוחה. התבוננתי בסירה כשנסחפה במורד הזרם ותהיתי איזו משאלה יכולה לבקש מישהי יפה כל כך.

לא ידעתי ששים צ'ונג נועדה כבר אז להיות כלתו של אל הים. עכשיו, כשאני עומדת בסירה בגשם השוטף ורעמים מרעידים את עצמותיי, אני שמה לב שהגברים שומרים מרחק ממנה. נראה כאילו היא כבר הוקרבה, יופייה שלא מן העולם הזה מפריד אותה מאיתנו, מכל השאר. היא שייכת לאל הים. זה מה שידעו כולם בכפר מאז שהגיעה לבגרות.

אני תוהה אם כשהגורל משתנה זה קורה בן-לילה. או שאולי נדרש זמן רב יותר כדי לשרוד ממך את חיך.

אני תוהה אם ג'ון הרגיש את הבדידות הזאת שלה. כי מאז שמלאו לשים צ'ונג שתים-עשרה היא היתה שייכת לאל הים, ובשעה שכולם ראו בה מישהי שיום אחד תעזוב, הוא היה היחיד שרצה שהיא תישאר.

"מינה, ג'ון מושך בזרועי. "את צריכה להסתתר."

אני מתבוננת בג'ון בשעה שהוא סורק בדאגה את הסיפון החשוף ומחפש מקום שבו אוכל להסתתר. לא אכפת לו כנראה שהוא עצמו הפר את אחד משלושת החוקים של אל הים, אבל הוא דואג לי.

החוקים פשוטים: בלי לוחמים ובלי נשים לצד כלתו של אל הים. ובלי כלי נשק. ג'ון הפר את החוק הראשון כשבא לשם הלילה. אני הפרתי את החוק השני.

וגם את השלישי. כף ידי לופתת את הסכין המוסתרת מתחת לעליונית הקצרה שלי, הסכין שהיתה שייכת פעם לסבתא רבתא- רבתא שלי.

הסירה הגיעה כנראה אל עין הסערה, כי הרוחות מפסיקות לייילל, הגלים חדלים להתנפץ על הסיפון ואפילו הגשם מפחית את מטחיו הבלתי פוסקים.

חשכה שוררת בכל עבר, העננים מסתירים את אור הירח. אני מתקרבת אל דופן הסירה כדי להתבונן במים. ברק מבזיק ובאור המסנוור אני רואה את זה. גם הדייגים רואים את זה, והלילה בולע את צרחותיהם.

מתחת לסירה מתנועע דרקון עצום שצבעו כחול כסוף. גופו הנחשי חג סביב הסירה, קימורי גבו העטוי קשקשים בוקעים מעל פני המים.

אור הברק מתפוגג. החשכה משתררת שוב ונשמע רק רחש אינסופי של גלים מתנחשלים. אני נרעדת ומדמיינת את כל גזירות הגורל האיומות שממתינות לנו, בין אם נטבע או נהיה לטרף בין מלתעות משרתו של אל הים.

הסירה גונחת כשהדרקון נצמד אל גופה. מה מטרת המעשה הזה? מה חשב אל הים כששלח את משרתו הנורא? האם הוא בוחן את אומץ ליבה של כלתו?

אני ממצמצת ושמה לב שכעסי הפיג כמעט את כל הפחד שלי. מבטי סורק את הסירה. שים צ'ונג עדיין עומדת בחרטום, אבל היא כבר לא לבדה.

"ג'ון!" אני צועקת וליכי צונח בקרבי.

ג'ון מפנה אלי את ראשו בחדות ומרפה באחת מידה של שים צ'ונג.

מאחוריהם הדרקון מתרומם מהמים בדממה, צווארו הארוך נשלח אל השמיים. מי ים זורמים על פני קשקשיו הכחולים כהים, ניתזים כמו מטבעות על סיפון הסירה.

עיניו השחורות, העמוקות כההום, נעוצות בשים צ'ונג. זה הרגע.

אני לא יודעת מה אמור לקרות, אבל זה הרגע שכולנו חיכינו לו, הרגע ששים צ'ונג חיכתה לו מהיום שבו גילתה שהיא יפה מכדי לחיות. זה הרגע שבו היא מאבדת הכול. והנורא ביותר, היא מאבדת את הנער שהיא אוהבת.

וברגע הזה, שים צ'ונג מהססת.

היא נפנית מהדרקון ועיניה מוצאות את עיניו של ג'ון. היא מסתכלת עליו במבט שכמותו לא ראיתי מעולם - מבט של ייסורים, פחד וכמיהה נואשת להחריד ששוברת את ליבי. ג'ון פולט צליל חנוק, פוסע צעד אחד לקראתה, ועוד אחד, עד שהוא עומד לפניה, ידיו הריקות נפשטות לצדדים בתנועה מגוננת.

ובמעשה הזה לבדו הוא חרץ את גורלו. הדרקון לא יניח לו בשום אופן, לא אחרי מעשה ההתרסה הזה. וכמו כדי לאשר את פחדיי, המפלצת הענקית פולטת שאגה מחרישת אוזניים, שמורידה על ברכיהם את כל הגברים שעדיין נותרו עומדים על רגליהם.

חוץ מג'ון. אחי הנועז, העקשן הטיפש, שעומד כאילו הוא יכול להגן לבדו על אוהבתו מפני זעמו של אל הים.

כעס בלתי נסבל עולה בי, מתחיל בתוך הבטן, מטפס משם וחונק אותי. האלים בחרו לא להיענות למשאלותינו - לאלה שביקשנו בחגיגת סירות הנייר, אבל גם למשאלות הקטנות שאנחנו מבקשים מדי יום. משאלות לשלום, לפיריון, לאהבה. האלים נטשו אותנו. אל

כל האלים, אל הים, רוצה לקחת מהאנשים שאוהבים אותו - לקחת ולקחת ואף פעם לא לתת.

האלים אולי לא נענים למשאלות שלנו. אבל אני יכולה. למען ג'ון. אני יכולה למלא את המשאלה שלו.

אני ממהרת אל חרטום הסירה ומזנקת אל קצהו. "קח אותי במקומה!" אני שולפת את הסכין, חותכת חתך עמוק שחוצה את כף ידי ומרימה אותה גבוה מעל ראשי. "אני אהיה הכלה של אל הים. אני מקדישה לו את חי!"

דבריי מתקבלים בדממה מוחלטת מצד הדרקון. ומייד אני מפקפקת בכל העניין. למה שאֵל הים ייקח אותי במקום את שים צ'ונג? לא ניחנתי ביופייה או בחינניות שלה. יש לי רק את כוח הרצון העיקש שלי, זה שסבתי אמרה עליו תמיד שהוא יהיה הקללה שלי.

אבל אז הדרקון מרכין את ראשו, מפנה אותה הצידה כדי שאוכל להיישיר מבט אל אחת מעיניו השחורות והעין עמוקה ואינסופית כמו הים.

"בבקשה, אני לוחשת.

באותו רגע אני לא מרגישה יפה. אני גם לא מרגישה אמיצה במיוחד, הידיים שלי רועדות. אבל בחזה שלי מתפשטת חמימות ששום דבר ואף אחד לא יכול לקחת ממני. זה הכוח שאני מזמנת לעצמי עכשיו, כי גם אם אני פוחדת, אני יודעת שזו הבחירה שלי. אני זו שיוצרת את הגורל שלי.

"מינה!" צועק אחי. "לא!"

גופו העצום של הדרקון מתרומם מתוך המים וחלקו צונח ביני לבין אחי, מפריד בינינו. בתוך הדממה, מוקפת כולי בדרקון, אני מהססת, תוהה עד כמה הוא מסוגל להבין.

אני מחפשת את המילים המתאימות. את האמת.

אני נושמת נשימה עמוקה וזוקרת את הסנטר. "אני הכלה של אל
הים."

הדרקון מרחיק את גופו מהסירה וחושף פתח במים הגועשים.
בלי להסתכל לאחור אני קופצת אל תוך הים.